Hans-Jörg Ronsdorf

Thập tự giá liên quan gì đến chúng ta

Đơn giản.
Sáng tỏ.

VÌ SAO CHÚA GIÊ-XU PHẢI CHẾT?

Vì sao Chúa Giê-xu phải chết?

Thập tự giá liên quan gì đến chúng ta

Hans-Jörg Ronsdorf

Ấn bản thứ 1 (ấn bản tiếng Đức), tháng 10 năm 2026, Sulzberg
Giữ toàn quyền
Thiết kế bìa: Christine Ronsdorf
Các câu Kinh Thánh được trích dẫn theo lối diễn ý
Đặt sách, câu hỏi, liên hệ: hj-ronsdorf@t-online.de

Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương của Ngài đối với chúng ta ở chỗ: Đấng Christ đã chết **VÌ CHÚNG TA** *khi chúng ta còn là tội nhân.*

Rô-ma 5:8

Cuốn sách nhỏ này theo đuổi một câu hỏi duy nhất: Tại sao cái chết của một người đàn ông cách đây hai nghìn năm lại có thể giúp tôi hôm nay? Sách được viết cho những độc giả ít có liên hệ với nhà thờ. Từng bước một, bằng những lời đơn giản.

Mục lục

1 Một câu hỏi đơn giản 6
2 Điều gì không ổn nơi chúng ta 8
3 Đức Chúa Trời thật sự như thế nào 11
4 Vì sao lại là huyết? 14
5 Chính Chúa Giê-xu đã nói gì 16
6 Ba câu khó 18
7 Sự chết của Ngài cứu chúng ta thế nào 21
8 Vì sao không thể thiếu Lễ Phục Sinh 25
9 Tin vui 27

1 Một câu hỏi đơn giản

Hai nghìn năm trước, một người đàn ông bị xử tử. Bên ngoài thành, trước tường thành. Trên một thanh gỗ, một cây thập tự bằng gỗ. Trước mắt những người xem hiếu kỳ đã quen với bạo lực. Thời ấy, nhiều người chết như thế. Người La Mã đã giết hàng nghìn người, đóng đinh nhiều người trên thập tự giá. Những cái chết vô nghĩa.

Về người đàn ông này, cho đến ngày nay Cơ Đốc nhân vẫn nói một câu lạ lùng. Rằng Ngài đã chết vì chúng ta. Điều đó nghĩa là gì: vì chúng ta? Riêng cái chết này thì có gì khác?

Đã có và vẫn có những người chết vì người khác. Khi chỉ bằng cách ấy họ mới cứu được người khác khỏi cái chết. Không ai có thể làm điều gì lớn hơn là hiến chính mình vì người khác. Để họ được sống.

Ngày trước, khi chưa có vắc-xin, trẻ em chết ngạt vì bệnh bạch hầu. Một lớp màng dai mọc kín cổ họng các em. Đôi khi chỉ còn một cách. Người bác sĩ luồn một ống nhỏ vào và dùng chính miệng mình hút lớp màng ra. Đứa trẻ thở lại được. Nhưng giờ đây người bác sĩ đã mang bệnh trong mình. Có những bác sĩ đã chết vì bệnh ấy.

Người bác sĩ không chỉ giúp đỡ. Ông đã nhận vào chính mình điều đang giết chết đứa trẻ. Căn bệnh ra khỏi đứa trẻ và đi vào người bác sĩ.

Chính tại đây câu hỏi bắt đầu. Nếu Chúa Giê-xu đã chết vì chúng ta: Vậy Ngài đã cứu chúng ta khỏi điều gì? Căn bệnh là gì và ở đâu, nếu chúng ta áp dụng hình ảnh này?

Phần lớn người ta chẳng hề cảm thấy mình có bệnh gì. Họ sống, làm việc, yêu thương, cố gắng hết sức. Bệnh ư? Ở đâu? Và nếu quả thật có bệnh, thì tại sao cái chết của một người đàn ông hai nghìn năm trước lại chữa lành được nó? Một người đã chết ở Giê-ru-sa-lem. Còn tôi sống ở đây.

Thập tự giá của Ngài liên quan gì đến tôi? Đó không phải là một câu hỏi ngây thơ. Đó là câu hỏi quan trọng nhất mà người ta có thể đặt ra cho Cơ Đốc giáo. Trong cuốn sách nhỏ này, tôi không muốn làm gì khác hơn là thử trả lời chính câu hỏi ấy. Từng bước một. Trước hết: Chúng ta đang mắc phải căn

bệnh gì? Kế đến: Đấng cất căn bệnh ấy khỏi chúng ta là ai? Rồi: Điều gì xảy ra với Ngài? Và sau cùng: Điều đó đến với tôi như thế nào?

Một trong những Cơ Đốc nhân đầu tiên đã có lần nói câu ấy rõ hơn. Ông viết rằng Chúa Giê-xu đã mang lấy tội lỗi chúng ta trong chính thân thể Ngài, ở đó trên cây gỗ, tức là thập tự giá. Và bởi những vết thương của Ngài mà chúng ta được lành.[1]

Bạn hãy ghi nhớ ba từ trong câu này:

Mang lấy. Thân thể. Được lành.

Chúng ta sẽ còn suy nghĩ về ba từ ấy một chút.

1. 1 Phi-e-rơ 2:24

2 Điều gì không ổn nơi chúng ta

Tôi không bắt đầu với Đức Chúa Trời.

Đây là chuyện của chúng ta.

Không ai trong chúng ta được tự chọn người sinh thành ra mình và nơi mình chào đời. Cuộc đời ném chúng ta vào hoàn cảnh nào, điều đó không do chúng ta quyết định. Ngay cả chỗ chúng ta đang đứng hôm nay, phần nhiều cũng không do chúng ta định đoạt.

Giờ đây không còn là chuyện một căn bệnh thể xác như của đứa trẻ trong chương 1. Mà là chuyện một căn bệnh không sờ thấy được, và cách người ta cảm nhận nó: trống rỗng, vô nghĩa, cảm giác tội lỗi, tan vỡ, bế tắc, bị trói buộc, tuyệt vọng. Không ai muốn cảm thấy những điều đó. Ai thành thật dừng lại, có thể nhận ra những cảm nhận như thế hoặc tương tự.

Chúng thường đến trong một khoảnh khắc yên lặng. Ban đêm, khi bạn không ngủ được. Bên một nấm mồ. Hoặc khi có một người không còn nói chuyện với bạn nữa. Lúc ấy có một điều gì đó mà bạn không thể gạt đi.

Mỗi người đều có điều gì đó mà mình không còn bù đắp được nữa. Một lời đã lỡ nói ra. Một cánh cửa đã bị đóng sầm lại. Một người đã qua đời trước khi bạn kịp làm hòa với họ. Một sự gian dối không ai phát hiện, nhưng chính bạn thì không bao giờ quên.

Bạn có thể làm nhiều điều. Bạn có thể nhận ra lỗi mình. Bạn có thể xin lỗi. Bạn có thể bồi thường thiệt hại, nơi nào có thể. Bạn có thể quyết tâm không bao giờ làm như thế nữa.

Sự nhận biết đến quá muộn. Lời xin lỗi không còn đến được với người kia. Thiệt hại không thể bồi thường, vì chẳng có tiền nào trả nổi. Hoặc vì điều đó hoàn toàn không thể. Còn quyết tâm thì chỉ giữ được đến lần sau.

Và ngay cả khi mọi điều đều thành công, vẫn còn sót lại một điều. Việc đã xảy ra rồi. Nó đã ở đó, trong thế gian. Không sự bồi thường nào khiến nó trở thành như chưa từng xảy ra.

Cho đến đây, chúng ta chỉ nhìn vào con người chúng ta. Nhưng nếu Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của chúng ta thì sao? Không phải chúng ta đã dựng nên thế giới. Cũng không phải chúng ta đặt ra các định luật tự nhiên.

Cũng không phải chúng ta đặt ra các quy luật hay điều kiện cho việc chúng ta có thể đối diện với tội lỗi của mình ra sao, hoặc làm thế nào để thật sự thoát khỏi nó. Chúng ta được sinh ra trong thế giới của Đức Chúa Trời. Dù chúng ta có nghĩ rằng mình làm chủ: Luật lệ không do chúng ta định ra.

Mọi điều tôi kể ở trên, chúng ta có thể so sánh với một căn bệnh chết người. Kinh Thánh có một từ ngắn cho điều đó: tội lỗi.

Từ "tội lỗi" đã mòn. Nhiều người chỉ nghe thấy trong đó những bài giảng luân lý và ngón tay giơ lên răn đe. Nhưng điều được nói đến lại rất gần với đời sống. Từ mà Kinh Thánh dùng có nghĩa đen là: trượt mục tiêu. Như một mũi tên bắn trật.

Vậy tội lỗi có nghĩa là: Tôi không phải là người mà tôi lẽ ra phải là. Và tôi đã làm điều lẽ ra không được làm. Cả hai đi đôi với nhau. Nó chỉ về những việc làm. Những việc ấy có thể đếm được. Và nó cũng chỉ về một phần bản chất của chúng ta, nơi những việc làm ấy phát xuất. Phần ấy thì không đếm được. Nhưng ai cũng biết nó. Bạn định làm một điều, rồi lại làm điều khác. Như thể có một quyền lực thúc đẩy chúng ta. Từ bên trong và cũng từ bên ngoài.

Bây giờ là một câu khó nghe. Câu ấy dành cho mọi người. Cho cả tôi nữa.

Kinh Thánh nói thế này: Mọi người đều đã phạm tội và không đạt đến sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.[2] Nghĩa là: Không ai đang là, hay đang trở nên, đúng như điều Đức Chúa Trời đã định khi dựng nên họ từ ban đầu.

Tôi không buộc tội ai, không tố cáo ai. Rốt cuộc, mỗi người phải đối diện với chính mình. Việc chạy trốn chính mình đến lúc nào đó sẽ chấm dứt. Tốt hơn là dừng lại và thành thật: Có sự trói buộc, trống rỗng, vô nghĩa, tội lỗi, cô đơn, tan vỡ, bạo lực, những vi phạm không? Chúng giống như cơn sốt. Nhưng cơn sốt không phải là căn bệnh. Nó cho thấy có một căn bệnh, có điều gì đó không ổn.

Đằng sau đó là căn bệnh. Nó không ồn ào. Nó tác động âm thầm. Và chẳng có tầng bậc nào trong đời giúp bạn thoát khỏi nó. Vì tội lỗi không chỉ nằm nơi người khác hay ở bên ngoài tôi. Nó ở trong tôi. Trong đời sống tôi, trong câu chuyện đời tôi, trong con người tôi.

Có một triết gia từng gọi lương tâm chúng ta là một phòng xử án. Trong đó có ba tiếng nói: một người buộc tội, một người bào chữa và một thẩm

2. Rô-ma 3:23

phán. Cả ba đều lên tiếng trong chúng ta. Người buộc tội kể ra những gì chúng ta đã làm. Người bào chữa tìm có biện hộ. Còn thẩm phán thì tuyên một bản án mà chúng ta không thể né tránh. Không ai cần giải thích phòng xử án này cho chúng ta. Chúng ta mang nó theo mình khắp nơi.

Vì thế, chỉ một lời nói suông là không đủ. Khi có ai nói với tôi: Thôi, bỏ qua đi, thì đó là một lời tử tế. Nhưng nó không biến tôi thành một con người khác. Và nó không khiến điều đã xảy ra trở thành như chưa từng xảy ra. Không bác sĩ nào chữa lành một đứa trẻ bằng cách nói: Không nghiêm trọng lắm đâu.

Vậy chúng ta cần hai điều. Được tha thứ. Và điều đang ở trong chúng ta phải ra khỏi chúng ta và đi đến chỗ chấm dứt. Có điều này mà thiếu điều kia thì không giúp được gì.

3 Đức Chúa Trời thật sự như thế nào

Chúng ta không thể thoát khỏi tình cảnh này mà không có Đức Chúa Trời. Không thể hình dung sự hiện hữu của chúng ta mà không có Đức Chúa Trời. Dù chúng ta có tin điều đó hay không.

Trước hết, cần gỡ bỏ một sự hiểu lầm.

Hầu như ai cũng có trong đầu một hình ảnh về Đức Chúa Trời. Ngay cả người không tin. Thường đó là hình ảnh một viên giám thị nghiêm khắc. Một Đấng thấy hết mọi sự và không quên điều gì. Có người được dạy như thế từ thuở nhỏ: Đức Chúa Trời nhân lành nhìn thấy hết mọi điều. Câu ấy nghe không giống lời an ủi. Nó nghe như lời nhắc phải coi chừng.

Nếu áp dụng hình ảnh ấy vào thập tự giá của Chúa Giê-xu, thì nghe như thế này: Đức Chúa Trời muốn trừng phạt. Chúa Giê-xu đã lao mình vào giữa, để hình phạt giáng trên Ngài chứ không giáng trên chúng ta. Người Con đã làm nguôi cơn giận của người Cha đang nổi giận.

Nhiều người đã nghe như thế, kể cả trong nhà thờ. Có người vì thế mà bỏ đi. Ai lại muốn tin cậy một Đức Chúa Trời phải thấy máu trước rồi mới trở nên thân thiện?

Có một phần sự thật trong đó. Đức Chúa Trời thấy những gì chúng ta làm. Và Ngài không phẩy tay xóa bỏ điều gì cả. Nhưng phần còn lại thì không đúng. Ai bắt đầu với hình ảnh ấy, rốt cuộc sẽ hiểu sai mọi điều. Hình ảnh ấy là một bức tranh méo mó. Ít nhất cũng là một sự cắt xén.

Nếu Đức Chúa Trời hoàn toàn khác thì sao? Chúng ta hãy xem trong Kinh Thánh ai là người đi bước đầu tiên. Không bao giờ là con người. Luôn luôn là Đức Chúa Trời. Ngài tìm A-đam trong vườn sau khi A-đam ẩn trốn. Ngài kêu gọi Áp-ra-ham. Ngài đem dân Ngài ra khỏi cảnh nô lệ ở Ai Cập, trước khi ban cho họ dù chỉ một điều răn. Và sau cùng, Ngài sai Con Ngài đến.

Một trong những câu nổi tiếng nhất của Kinh Thánh nói thế này: Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con của Ngài.[3]

Không phải người Con đã phải vật nài người Cha mới có được tình yêu của Ngài. Người Cha đã ban người Con, vì Ngài yêu thương. Giống như

3. Giăng 3:16

người bác sĩ trong chương 1 đã đến vì ông muốn giúp đỡ. Chứ không phải vì người ta đã thuyết phục được ông.

Vậy thì Đức Chúa Trời đối xử thế nào với những gì chúng ta đã gây ra cho người khác, và qua đó cho chính Ngài? Chúng ta lại bắt đầu từ chính mình. Hãy hình dung có người đã làm tổn thương bạn. Nặng nề. Bạn có hai cách. Bạn có thể trả đũa người ấy. Hoặc bạn có thể tha thứ.

Tha thứ là gì? Không có nghĩa là vết thương đã biến mất. Mà có nghĩa là chính bạn gánh chịu thiệt hại, thay vì trả nó lại cho người kia. Ai tha thứ thì người ấy trả giá. Luôn luôn. Đó là cái giá của sự tha thứ. Và người trả giá ấy không phải là kẻ có lỗi, mà là người tha thứ.

Đó là kinh nghiệm giữa con người với nhau. Còn nơi Đức Chúa Trời thì sao? Trong Cựu Ước, phần đầu của Kinh Thánh, Ngài phán với dân Ngài:

Ngươi đã làm cho Ta phiền nhọc vì tội lỗi ngươi. Ấy chính Ta, chính Ta là Đấng vì có Ta mà xóa sự vi phạm của ngươi.[4]

Cả hai điều đứng cạnh nhau. Tội lỗi làm Đức Chúa Trời phiền nhọc. Ngài mang lấy nó. Và Ngài xóa bỏ nó. Không phải vì chúng ta xứng đáng. Mà vì Ngài là như vậy. Không phải một thẩm phán rình chờ một lỗi lầm. Mà là Đấng đã mang sẵn gánh nặng ấy, từ rất lâu trước khi chúng ta nhận ra rằng mình đã chất nó lên Ngài.

Nhưng đó chỉ là một nửa. Đức Chúa Trời không làm như thể chẳng có gì xảy ra. Một Đức Chúa Trời làm ngơ trước mọi sự sẽ không phải là một Đức Chúa Trời tốt lành. Ngài sẽ là Đấng dửng dưng. Khi một đứa trẻ bị đối xử bất công, chúng ta mong có ai đó xem điều ấy là nghiêm trọng. Đức Chúa Trời xem điều ấy là nghiêm trọng. Mọi điều. Điều bất công tôi đã làm cũng nghiêm trọng như điều bất công người ta đã làm cho tôi.

Vấn đề là: Khi mang lấy và chịu đựng tội lỗi, Đức Chúa Trời có công chính, không thiên vị và nhất quán không? Ngài có sẽ đem mọi sự – quá khứ, hiện tại và tương lai – trở về đúng lẽ công chính không? Điều đó sẽ liên quan đến mọi người, đến từng người một. Thiệt hại do sự thất bại của chúng ta – do tội lỗi chúng ta – có bao giờ được bù đắp không? Một điều không thể tưởng tượng nổi, có lẽ chỉ có thể xảy ra nhờ một phép lạ không thể tưởng tượng nổi.[5]

4. Ê-sai 43:24-25
5. Rô-ma 3:25-26

Tất cả những điều đó dẫn chúng ta đến thập tự giá. Một Đức Chúa Trời chỉ nghiêm khắc sẽ không cần thập tự giá. Ngài có thể chỉ việc trừng phạt và báo trả. Một Đức Chúa Trời chỉ khoan dung cũng chẳng cần thập tự giá. Ngài có thể làm ngơ. Điều đó cũng bi thảm không kém. Nhưng Đức Chúa Trời là cả hai. Ngài xem tội là nghiêm trọng. Và Ngài yêu thương trọn vẹn người có tội. Một Đức Chúa Trời như thế đi một con đường mà trên đó cả hai điều đều vẫn đúng. Khi làm vậy, Ngài không hề bị giằng xé giữa hai bên. Ngài là sự yêu thương, và điều Ngài làm là tình yêu. Đó là một tình yêu công chính và thánh khiết.

Thập tự giá là con đường ấy. Và đó là con đường của Ngài. Không phải của chúng ta.

4 Vì sao lại là huyết?

Thập tự giá là một chuyện đẫm máu. Và chúng ta không thể né tránh chuyện huyết. Dù điều đó nghe xa lạ. Ít ra là ở xứ sở chúng ta.

Trong đời thường, chúng ta ít khi gặp máu. Khi bị thương. Ở chỗ bác sĩ, khi lấy máu. Hoặc khi hiến máu. Ở đó chúng ta học được một điều mà bình thường dễ quên: Máu có thể cứu mạng người. Máu của người này giữ cho người kia được sống.

Ai lần đầu tiên dự một buổi thờ phượng có thể sẽ nghe một bài hát về huyết của Chúa Giê-xu. Và lấy làm lạ. Hoặc thấy ghê sợ. Tại sao Cơ Đốc giáo không thể thiếu huyết? Tại sao một lời tha thứ là không đủ?

Chúng ta lại bắt đầu từ chính mình. Một cậu bé lấy bút lông màu vẽ lên tấm khăn trải bàn màu trắng của mẹ. Mẹ cậu bước vào và nhìn thấy. Và mẹ tha thứ cho cậu. Ngay lập tức, không một lời trách móc. Nhưng tấm khăn vẫn lem màu. Sự tha thứ không làm nó sạch. Phải có người giặt nó. Và người giặt không phải là cậu bé.

Đó là sự khác biệt giữa tha thứ và tẩy sạch. Sự tha thứ nói: Tôi không kể điều đó là lỗi của bạn nữa. Sự tẩy sạch nói: Nó đã biến mất. Chúng ta cần cả hai. Trong chương 2 chúng ta đã thấy tội lỗi ở trong chúng ta, như một căn bệnh. Vì thế chúng ta không chỉ cần một người nói: Thôi, bỏ qua đi. Chúng ta cần một Đấng chữa lành.

Còn nơi Đức Chúa Trời thì sao? Ngài đã dạy điều đó cho dân Y-sơ-ra-ên của Ngài từ rất lâu trước Chúa Giê-xu. Bằng một ngôn ngữ xa lạ với chúng ta. Thời ấy ai cũng hiểu. Đó là ngôn ngữ của các của lễ.

Một người Y-sơ-ra-ên đã mắc tội thì đem một con vật đến nơi thánh, nơi Đức Chúa Trời ngự. Người ấy đặt tay trên đầu con vật. Điều đó có nghĩa là: Giờ đây con vật này đại diện cho tôi. Rồi con vật bị giết. Thầy tế lễ lấy huyết và đem đến bàn thờ. Huyết là điều chính yếu. Không phải việc giết. Mà là huyết.

Tại sao? Vì trong Kinh Thánh, huyết tượng trưng cho sự sống. Trong luật pháp Môi-se, Đức Chúa Trời phán:

Sự sống ở trong huyết, và Ta đã ban huyết ấy cho các ngươi trên bàn thờ để nó che phủ các ngươi.[6]

Câu này chứa đựng nhiều điều. Đức Chúa Trời ban huyết. Ngài không đòi huyết như chủ nợ đòi tiền. Ngài ban nó, như bác sĩ cho thuốc. Và điều huyết làm được gọi là: che phủ. Huyết phủ lên trên tội. Đồng thời huyết cất tội đi.

Vậy ngôn ngữ xa lạ này nói gì? Ba điều:

Tội là điều nghiêm trọng.

Tội phải trả bằng một mạng sống.

Và mạng sống ấy do Đức Chúa Trời ban.

Nhưng các con vật chỉ là một hình ảnh. Một con chiên không biết nó chết vì điều gì. Nó không thể gánh lấy điều gì, vì nó chẳng hiểu gì. Chính Kinh Thánh nói rằng huyết của thú vật không thể cất tội lỗi đi.[7] Đó là một kiểu bài học. Qua đó Đức Chúa Trời báo trước điều mà một ngày kia Ngài sẽ thật sự làm.

Rồi Ngài đã làm điều ấy. Không phải với một con vật. Mà với một con người biết rõ điều mình làm. Một con người đã muốn làm điều đó. Ngài, Đấng là chính Con của Đức Chúa Trời. Ở đây Đức Chúa Trời không lấy huyết của ai khác. Ngài ban huyết của chính Ngài.

Vì thế mới có huyết. Không phải vì Đức Chúa Trời muốn thấy máu. Mà vì tội phải trả bằng một mạng sống. Và vì Đức Chúa Trời đã quyết định rằng đó phải là mạng sống của chính Ngài. Cha và Con hoàn toàn hiệp một trong việc làm này.

6. Lê-vi Ký 17:11
7. Hê-bơ-rơ 10:4

5 Chính Chúa Giê-xu đã nói gì

Còn chính Chúa Giê-xu thì sao? Ngài có biết điều gì đang chờ đợi Ngài không?

Khi một người qua đời sớm, những người ở lại thường hỏi: Người ấy có linh cảm gì không? Người ấy có nói điều gì mà mãi đến bây giờ chúng ta mới hiểu không? Đôi khi người ta tìm thấy một lá thư. Hoặc nhớ lại một câu nói mà lúc ấy người ta đã bỏ qua.

Với Chúa Giê-xu, người ta dễ nghi ngờ một điều khác: Rằng ý nghĩa của cái chết ấy chỉ được gán cho về sau. Một nhà giảng đạo đã đi quá xa. Những kẻ quyền thế đã loại bỏ người ấy. Rồi sau đó bạn bè người ấy tìm một ý nghĩa cho cái chết vô nghĩa. Chuyện như thế vẫn xảy ra. Con người làm thế khi họ đau buồn.

Các bản tường thuật nói khác. Chúa Giê-xu đã nói về cái chết của Ngài trước khi nó đến. Nhiều lần. Và chính Ngài đã ban cho nó đúng ý nghĩa cứu chuộc ấy.

Ba lần Ngài nói với các bạn hữu rằng Ngài sẽ lên Giê-ru-sa-lem và phải chết tại đó. Phải. Họ không muốn nghe. Phi-e-rơ, một người trong số họ, đã kịch liệt phản đối Ngài. Chúa Giê-xu vẫn không đổi ý.

Có lần Ngài tự gọi mình là một bác sĩ. Người ta trách Ngài vì Ngài ngồi ăn chung với những người thu thuế bị ghét bỏ và những người có tiếng xấu khác. Ngài đáp:

Không phải người khỏe mạnh cần bác sĩ, nhưng là người bệnh.[8]

Ngài biết mình đã đến với ai. Và Ngài cũng nói mình đến để làm gì:

Con Người đã đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng để phục vụ và hiến mạng sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.[9]

Con Người – Chúa Giê-xu tự gọi mình như thế. Giá chuộc là số tiền dùng để chuộc một người bị bắt cho được tự do. Khỏi cảnh giam cầm, khỏi cảnh nô lệ. Khỏi một cuộc đời mắc nợ. Chúa Giê-xu nói: Mạng sống của Ta là giá phải trả. Và các ngươi là những người được tự do.

8. Mác 2:17
9. Mác 10:45

Vào buổi tối cuối cùng, Ngài ăn bữa Lễ Vượt Qua với các bạn hữu. Trong kỳ lễ này, cho đến ngày nay Y-sơ-ra-ên vẫn tưởng nhớ cuộc giải phóng khỏi Ai Cập. Ngài lấy bánh, bẻ ra và nói: Này là thân thể Ta, vì các ngươi. Ngài cầm chén rượu nho và nói: Này là huyết Ta, đổ ra cho nhiều người được tha tội.[10]

Họ không hiểu. Mãi về sau mới hiểu. Nhưng Ngài đã nói điều đó trước khi nó xảy ra. Ngài biết mình sẽ chết. Ngài biết mình chết vì ai. Và Ngài biết để làm gì.

Rồi đến đêm trong vườn Ghết-sê-ma-nê, dưới chân núi Ô-li-ve. Ở đó chúng ta thấy điều ấy đã khiến Ngài phải trả giá đến mức nào. Ngài đem theo ba người bạn hữu. Ngài nói với họ rằng linh hồn Ngài buồn bực cho đến chết. Rồi Ngài sấp mình xuống đất và cầu nguyện:

Lạy Cha, mọi việc Cha đều làm được. Xin Cha cất chén này khỏi con. Nhưng không theo điều con muốn, mà theo điều Cha muốn.[11]

Chén là một hình ảnh xưa. Nơi các nhà tiên tri của Y-sơ-ra-ên, chén là điều Đức Chúa Trời ban cho một người uống. Phần của người ấy. Số phận của người ấy. Đôi khi đó là phước lành. Đôi khi đó là điều nặng nề nhất mà một con người có thể phải nhận lấy. Chúa Giê-xu thấy điều gì ở trong chén của Ngài. Ngài xin cho chén ấy được cất khỏi Ngài. Rồi Ngài đã uống chén ấy.

Vậy Ngài không tình cờ sa vào cái chết. Ngài đã thấy điều sắp đến. Ngài đã cầu xin để được tránh khỏi. Và dù vậy Ngài vẫn đi. Chúng ta sẽ trở lại điều này trong chương 7.

Trên thập tự giá, ít lâu trước khi chết, Ngài còn nói một lời. Trong tiếng Hy Lạp, đó chỉ là một chữ. Tiếng Đức cần đến ba chữ (*Es ist vollbracht*); tiếng Việt nói: Mọi việc đã được trọn.[12] Điều đó không có nghĩa là: Mọi sự đã qua rồi. Mà là: Việc đã làm xong. Sứ mạng đã hoàn tất.

10. Lu-ca 22:19; Ma-thi-ơ 26:28
11. Mác 14:34-36
12. Giăng 19:30

6 Ba câu khó

Bây giờ thì khó đây.

Ba câu mà bạn phải đọc chậm.

Bạn biết có những câu phải đọc hai lần. Một kết quả khám bệnh của bác sĩ. Một lá thư của cơ quan nhà nước. Bạn đọc, đặt xuống, rồi đọc lại. Vì có nhiều điều tùy thuộc vào đó.

Về cái chết của Chúa Giê-xu cũng có những câu như thế. Các Cơ Đốc nhân đầu tiên đã tóm tắt cái chết ấy trong vài câu. Ba câu trong số đó đặc biệt khó. Khó, vì chúng chứa đựng nhiều điều. Và khó, vì người ta dễ hiểu sai.

Câu thứ nhất: Đấng Christ đã chết vì tội lỗi chúng ta, theo lời Kinh Thánh.[13]

Đó là câu xưa nhất về thập tự giá mà chúng ta có. Phao-lô viết câu này vào khoảng năm 55 cho các Cơ Đốc nhân ở Cô-rinh-tô. Và ông nói thêm rằng chính ông đã nhận lại câu ấy từ những người đã là Cơ Đốc nhân trước ông. Vậy câu này có từ những năm đầu tiên sau thập tự giá. Không ai bịa ra nó nhiều thế hệ về sau.

Vì tội lỗi chúng ta. Không phải: do kẻ thù của Ngài. Không phải: để làm gương cho chúng ta. Mà là: *vì tội lỗi chúng ta*. Cái chết của Ngài liên quan đến điều đã nói trong chương 2. Đến căn bệnh ở trong chúng ta. Đến những gì chúng ta không còn bù đắp được nữa.

Theo lời Kinh Thánh. Nghĩa là: Điều đó đã được chép từ trước trong Kinh Thánh của Y-sơ-ra-ên. Các Cơ Đốc nhân đầu tiên không bịa ra thập tự giá. Họ đã tìm lại nó ở đó. Rõ nhất là trong một bài ca đã có từ nhiều thế kỷ trước. Bài ca ấy nói về một đầy tớ của Đức Chúa Trời bị khinh dể, chịu khổ và chịu chết. Và bài ca nói:

Người đã mang lấy bệnh tật của chúng ta. Người đã bị thương tích vì sự vi phạm của chúng ta. CHÚA đã khiến tội lỗi của hết thảy chúng ta đổ trên Người.[14]

Từ được dùng ở đây quả thật có nghĩa là bệnh tật. Đó là "căn bệnh tội lỗi". Nhà tiên tri thấy một Đấng nhận vào chính mình căn bệnh mà những người

13. 1 Cô-rinh-tô 15:3
14. Ê-sai 53:4-6

khác đang mắc phải. Giống như người bác sĩ bên giường đứa trẻ.

Những câu chuyện giải cứu trong Kinh Thánh của Y-sơ-ra-ên đều chỉ trước về thập tự giá. Điều đã xảy ra cho một dân tộc ở đó, thì ở đây xảy ra cho mọi người.

Câu thứ hai: Đức Chúa Trời đã khiến Đấng không hề biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, để trong Ngài chúng ta trở nên sự công chính của Đức Chúa Trời.[15]

Đây là câu khó nhất trong ba câu. Bạn phải đọc từng phần một.

Không hề biết tội lỗi: Chúa Giê-xu không có tội riêng nào và không bao giờ thông đồng với điều bất công. *Trở nên tội lỗi*: Đức Chúa Trời đã đặt Đấng ấy vào chỗ mà tội lỗi phải ở. Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng ấy trở nên một với điều chúng ta đang là. Không phải: Đức Chúa Trời đã biến Đấng ấy thành tội nhân. Mà là: Đức Chúa Trời đã giao cho Đấng ấy trọn cả vấn đề của chúng ta. Rồi đến mục đích: *để chúng ta trở nên sự công chính của Đức Chúa Trời*. Trong Ngài.

Ở đây, công chính không có nghĩa là: không có lỗi gì. Mà có nghĩa là: được ngay thẳng với Đức Chúa Trời, không còn gì vướng mắc. Lại được thuộc về Ngài.

Đó là một sự trao đổi. Ngài nhận phần của chúng ta. Chúng ta nhận phần của Ngài. Nhưng đó không phải là một sự trao đổi như ngoài chợ, nơi hai người xa lạ đẩy qua đẩy lại một món hàng. Đó là một sự trao đổi ở trong Ngài. Chúng ta được đem vào trong. Vào trong cái chết của Ngài trên thập tự giá. Và vào trong sự sống phục sinh của Ngài.

Có lần Phao-lô viết một lá thư ngắn cho một người bạn. Người bạn ấy có một nô lệ bỏ trốn. Tên anh ta là Ô-nê-sim. Có lẽ anh ta đã lấy theo vật gì đó. Phao-lô đã quen biết anh ta và gửi anh ta trở về. Và ông viết: Nếu anh ấy có nợ anh điều gì, hãy ghi vào sổ của tôi. Tôi sẽ trả.[16] Ở đây không ai nghĩ đến hình phạt. Một người đứng ra thay cho người kia. Kinh Thánh cũng nói về Chúa Giê-xu như thế.

Câu thứ ba: Ngài đã mang lấy tội lỗi chúng ta trong thân thể Ngài trên cây gỗ.[17]

---

15. 2 Cô-rinh-tô 5:21
16. Phi-lê-môn 1:18-19
17. 1 Phi-e-rơ 2:24

Bạn đã biết câu này từ chương 1. Câu này nêu ra nơi chốn. Trong thân thể Ngài. Trên cây gỗ, tức là thập tự giá. Không phải trong ý tưởng, không phải ở đâu đó trên trời. Vào một ngày nhất định, trên một thanh gỗ nhất định, trong một thân thể có thể chảy máu.

Và câu này nêu ra việc làm: mang lấy. Gắn với điều này còn có một hình ảnh từ ngôn ngữ của các của lễ. Mỗi năm một lần, vào Ngày Lễ Chuộc Tội, thầy tế lễ đặt cả hai tay trên đầu một con dê đực còn sống. Ông xưng ra trên nó mọi tội của dân sự. Rồi người ta đuổi con dê vào đồng vắng. Nó mang tội đi. Đến một nơi mà từ đó tội không trở lại nữa.[18]

Chính từ này cũng có trong câu thứ ba: mang lấy. Mang đi. Chúa Giê-xu giống như con dê mang tội ra ngoài. Đồng thời Ngài cũng là của lễ có huyết tẩy sạch. Cả hai nơi cùng một Đấng.

Câu ấy còn tiếp: để chúng ta, là những người đã chết đối với tội lỗi, được sống cho sự công chính. Câu ấy không nói: để chúng ta cảm thấy dễ chịu hơn. Câu ấy nói: để chúng ta sống khác đi. Sự chết của Chúa Giê-xu không chỉ là điều đã xảy ra vì chúng ta. Qua sự chết ấy, một điều gì đó cũng phải xảy ra với chúng ta và trong chúng ta.

Và rồi đến câu chúng ta đã biết: Bởi những vết thương của Ngài mà anh em được lành. Sự chết của Ngài là sự sống của chúng ta.

18. Lê-vi Ký 16:21-22

7 Sự chết của Ngài cứu chúng ta thế nào

Bây giờ là một câu trả lời. Hay ít ra là một nỗ lực để trả lời.

Ai đã mất một người thân thì hỏi: Tại sao? Tại sao lại là người ấy? Tại sao lại như thế? Thường thì không có câu trả lời. Cái chết vẫn vô nghĩa.

Với Chúa Giê-xu, chúng ta hỏi khác. Không chỉ: Tại sao Ngài chết? Mà là: Điều gì đã xảy ra trong cái chết của Ngài? Đó là câu hỏi thứ ba từ chương 1. Tôi thử tiến lại gần câu trả lời qua năm bước.

Thứ nhất: Ngài đã tự nhận lấy điều đó trên mình.

Chúa Giê-xu không gặp phải một tai nạn. Ngài đã tự bước vào. Ngài biết điều gì đang chờ Ngài ở Giê-ru-sa-lem. Và Ngài đã đi đến đó. Trong đêm trước khi chết, Ngài cầu nguyện xin cho điều ấy được cất khỏi Ngài. Rồi Ngài nói: Không theo điều con muốn, mà theo điều Cha muốn.[19]

Những gì xảy đến sau đó là do con người làm. Sự phản bội của một người bạn. Một bản án đã được định sẵn từ đầu. Đòn roi, nhạo báng, cuộc hành hình. Không có tia chớp nào từ trời. Chỉ có bàn tay con người. Thế nhưng Kinh Thánh nói: Chính đó là con đường của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã phó Con Ngài.[20] Cả hai đều đúng. Con người đã làm điều đó. Đức Chúa Trời đã để điều đó xảy ra, vì Ngài muốn như vậy. Vì như thế, phép lạ không thể tưởng tượng nổi mà chương 3 đã nói đến phải xảy ra.

Điều Chúa Giê-xu chịu ở đó là điều xảy ra khi một thế giới không có Đức Chúa Trời cứ đi theo con đường của nó. Hạt giống nảy mầm. Dối trá, bất công, bạo lực, sự chết. Đó là mùa gặt của tội trạng và tội lỗi. Ngài đã thu mùa gặt ấy vào chính thân thể Ngài. Không phải mùa gặt của Ngài. Mà của chúng ta.

Thứ hai: Ngài có thể mang lấy điều đó, vì đó không phải là của Ngài.

Ở đây hình ảnh người bác sĩ trong chương 1 giúp chúng ta. Tại sao ông có thể lấy căn bệnh ra khỏi đứa trẻ? Vì chính ông không mắc bệnh ấy. Ông đến từ bên ngoài, khỏe mạnh. Một bác sĩ mà chính mình đang chết ngạt thì không thể giúp đứa trẻ nào thở được.

---

19. Mác 14:36
20. Rô-ma 8:32; Công Vụ Các Sứ Đồ 2:23

Ở đây cũng vậy. Chúa Giê-xu không có tội riêng nào. Không một lời nào Ngài phải rút lại. Không một cánh cửa nào Ngài đã đóng sầm. Vì thế Ngài có thể mang lấy tội của chúng ta. Đấng công chính thay cho kẻ không công chính.[21] Ngài mang lấy. Ngài nhận lấy tội của chúng ta. Ngài đứng hoàn toàn về phía những tội nhân. Điều đó xảy ra trên thập tự giá. Điều đó đã gây ra gì cho Ngài trong những giờ phút ấy?

Thứ ba: Ngài đã đem điều đó vào trong cái chết của Ngài.

Tại sao đó phải là một cái chết?

Bạn hãy nhớ lại chương 2. Tội lỗi không chỉ nằm nơi người khác hay ở bên ngoài tôi. Nó ở trong tôi. Trong đời sống tôi. Tội lỗi, căn bệnh chết người ấy, đang ở trong một đời sống, chỉ đi đến chỗ chấm dứt khi đời sống ấy chấm dứt. Vì thế người ta không thể đơn giản xóa nó đi như xóa một hóa đơn. Một hóa đơn thì có thể xé bỏ. Một đời sống thì không.

Chúa Giê-xu đã nhận tội lỗi chúng ta vào đời sống Ngài. Như người bác sĩ nhận căn bệnh của đứa trẻ. Và Ngài đã phó đời sống ấy vào cõi chết. Tội trạng và căn bệnh của chúng ta cũng đi theo đến nơi chúng thuộc về. Giống như con dê đã mang tội lỗi vào đồng vắng, vào vùng đất của sự chết. Tội lỗi đã ở lại đó.

Kinh Thánh nói điều đó bằng câu nghiêm khắc này:

Đức Chúa Trời đã đoán phạt (và xét xử) tội lỗi trong xác thịt của Con Ngài.[22]

Không phải người Con. Mà là tội lỗi. Tội lỗi đã nhận bản án của nó tại chính nơi Ngài đã mang nó đến. Đó là câu trả lời cho câu hỏi từ chương 3. Đức Chúa Trời không làm ngơ. Ngài phán xét tội lỗi. Và Ngài cứu tội nhân. Như vậy, sự chết của Ngài vì chúng ta trở thành cánh cửa dẫn vào sự sống.

Còn huyết thì sao? Trong Kinh Thánh, huyết tượng trưng cho sự sống được hiến dâng. Không phải cho sự tàn bạo. Huyết nói: Ta phó mạng sống Ta vì các ngươi.

Tiền công và hậu quả của tội lỗi là sự chết. Chúa của sự sống chết thay cho chúng ta, để cứu chúng ta khỏi sự chết mãi mãi, đời đời.

Thứ tư: Sự chết không thể giữ Ngài lại.

Đến đây thì hình ảnh người bác sĩ dừng lại. Người bác sĩ đã chết vì căn bệnh, và mọi sự dừng ở đó. Với Chúa Giê-xu thì không dừng ở đó. Chính

21. 1 Phi-e-rơ 3:18
22. Rô-ma 8:3

Ngài là Đấng hoàn toàn tốt lành và công chính. Một cái chết mà trong đó tội lỗi của người khác đi đến chỗ chấm dứt, không có quyền và cũng không có lý do gì để giữ Ngài lại. Ba ngày sau, ngôi mộ trống không. Nếu không có điều đó, mọi điều khác chỉ là một tấm gương đẹp. Có điều đó, mọi sự trở thành một sự giải cứu. Chương kế tiếp sẽ nói về điều này.

Thứ năm: Sự chết của Ngài được kể là sự chết của chúng ta.

Giờ đến bước làm cho điều này trở thành việc của chính tôi. Kinh Thánh không chỉ nói: Ngài đã chết vì chúng ta. Kinh Thánh nói: Chúng ta đã chết với Ngài.[23] Đó không phải là một lối nói sùng đạo. Điều đó có nghĩa là: Điều đã đi đến chỗ chấm dứt trong sự chết của Ngài chính là bản chất bệnh hoạn, đầy tội lỗi của tôi. Con người mà tôi đã từng là đã chết ở đó trên thập tự giá và được đặt vào mộ cùng với Ngài. Và điều từ mộ Ngài bước ra là khởi đầu của con người mà tôi sẽ trở thành. Những sự cũ đã qua đi, những sự mới đã đến.[24]

Vì thế, gắn liền với sự chết này có một chữ nhỏ mà không được bỏ qua: với. Không chỉ vì chúng ta. Mà cùng với Ngài. Ai bám lấy Ngài thì được đem theo. Vào trong sự chết của Ngài, nơi tội trạng và tội lỗi ở lại. Và ra khỏi đó, vào trong sự sống của Ngài, nơi tội lỗi không còn nữa.

Sự kết nối này có thể xảy ra như thế nào, qua một biến cố cách đây 2.000 năm, tôi không thể nói được. Ở đây cũng vậy: Đó là con đường và giải pháp của Đức Chúa Trời.

Điều đó có nghĩa là gì.

Bạn hãy nghĩ đến điều mà bạn không còn bù đắp được nữa. Tôi không nhắc bạn điều đó để bạn cảm thấy tồi tệ. Nó không trở thành như chưa từng xảy ra. Không ai khẳng định điều đó. Nhưng nó đã được mang đi. Bởi một Đấng có thể mang nó. Đến một nơi mà từ đó nó không bao giờ trở lại nữa.

Còn bạn thì sao?

Bạn không còn là người mang điều ấy trong mình nữa. Bạn đã cùng Ngài đi qua sự chết. Đó không phải là một cảm giác. Đó là một sự thật mà Đức Chúa Trời đã xác lập. Bạn có thể đứng vững trên chân lý này của Đức Chúa Trời.

23. Rô-ma 6:4; 2 Cô-rinh-tô 5:14
24. 2 Cô-rinh-tô 5:17

Có còn lại một điều mà tôi không thể giải thích không? Có. Làm thế nào một sự sống có thể đem theo những sự sống khác, xuyên qua sự chết, điều đó vẫn là một sự mầu nhiệm. Điều đó có ý nghĩa gì với Chúa Giê-xu ở nơi sâu thẳm nhất của Ngài, cũng vậy. Nhưng đó là một sự mầu nhiệm có ngày tháng, có địa điểm và có một ngôi mộ trống.

Tại đây tôi chỉ có thể nói: Cảm tạ Chúa Giê-xu, cảm tạ Ngài!

8 Vì sao không thể thiếu Lễ Phục Sinh

Ngày thứ Sáu, Ngài chết.

Ngày Chủ nhật, ngôi mộ trống không.

Ai đã từng đứng bên một nấm mồ đều biết cảm giác ấy. Ở đây có điều gì đó đã chấm dứt. Vĩnh viễn. Người ta có thể đem hoa đến và thắp nến. Nhưng sự chết có lời sau cùng. Ít ra thì có vẻ là như thế.

Bạn hãy hình dung câu chuyện về Chúa Giê-xu đã kết thúc vào ngày thứ Sáu. Một người tốt bị hành hình. Bạn hữu của Ngài trốn tránh vì sợ mình sẽ là những người kế tiếp. Mộ Ngài bị chặn bằng một tảng đá nặng và có lính canh giữ.

Khi ấy chúng ta sẽ có một tấm gương cảm động. Một người đã chết vì niềm xác tín của mình. Một người ngay cả trên thập tự giá vẫn cầu nguyện cho những kẻ hành hình mình. Người ta có thể ngưỡng mộ Ngài. Người ta có thể cố gắng noi theo Ngài. Nhưng sẽ không ai được cứu. Ngài sẽ giống như người bác sĩ trong chương 1: Ông đã nhận căn bệnh vào mình, và căn bệnh đã giết chết ông.

Phao-lô nói điều đó không chút quanh co:

Nếu Đấng Christ đã không được làm cho sống lại, thì anh em vẫn còn ở trong tội lỗi mình.[25]

Vẫn còn ở trong tội lỗi mình. Khi ấy ngôi mộ sẽ không phải là nơi tội đã ở lại. Nó chỉ là nơi chính Ngài cũng đã ở lại. Khi ấy mọi điều viết trong cuốn sách này đều trở nên vô giá trị.

Các Cơ Đốc nhân đầu tiên khẳng định một điều chưa từng nghe thấy. Ngài đã không ở lại trong sự chết. Vào ngày thứ ba, ngôi mộ trống không. Các phụ nữ đã thấy như vậy, vào sáng sớm. Và Ngài đã gặp các bạn hữu của Ngài. Không phải như một hồn ma. Mà như một người cùng ăn với họ và có những vết thương mà người ta có thể chạm vào.

Nếu điều đó là thật thì sao? Thì đối với câu hỏi của chúng ta, điều đó có nghĩa ít nhất ba điều.

---

25. 1 Cô-rinh-tô 15:17

Thứ nhất: Đức Chúa Trời đã nói "có". Nói "có" với điều đã xảy ra vào ngày thứ Sáu. Nếu Đức Chúa Trời làm cho Ngài sống lại, thì cái chết của Ngài không phải là một tai họa mà Đức Chúa Trời phải sửa chữa về sau. Khi ấy toàn bộ sự việc chính là con đường, và Đức Chúa Trời đã xác nhận nó. Một câu xưa nói cả hai điều trong cùng một hơi thở: Ngài đã bị phó vì những vi phạm của chúng ta và được làm cho sống lại để chúng ta được đứng trước mặt Đức Chúa Trời như người công chính.[26] Sự chết cất tội đi. Sự sống lại nói: Điều đó có hiệu lực đời đời.

Thứ hai: Tội đã ở lại trong mộ. Ngài thì không. Đó là dấu hiệu cho thấy tội không còn nữa. Nếu vẫn còn điều gì chưa giải quyết, thì sự chết hẳn đã có quyền giữ Ngài lại.

Giải thích ngắn: "Tội đã ở lại trong mộ" là một hình ảnh. Nghĩa là: Tội đã được giải quyết, đã bị dẹp bỏ, không còn nữa.

Thứ ba: Ngài đang sống. Đấng đã chết vì chúng ta không thuộc về quá khứ. Ngài đang ở đây. Hôm nay. Mãi mãi. Ngài đã về cùng Đức Chúa Trời, với một thân thể phục sinh – thân thể con người và bất tử. Từ đó Ngài sẽ trở lại.

Nhân tiện, câu chuyện về bệnh bạch hầu còn tiếp diễn. Vào cuối thế kỷ 19, người ta đã tìm ra một phương thuốc. Người ta lấy nó từ máu ngựa. Người ta đã cho những con ngựa nhiễm chất độc của căn bệnh, lúc đầu ít, rồi nhiều hơn. Những con ngựa đã vượt qua được. Và giờ đây trong máu chúng có điều đã cứu các em nhỏ. Hàng nghìn trẻ em đã sống sót nhờ cách ấy.

So sánh nào cũng khập khiễng, so sánh này cũng vậy. Nhưng nó cho thấy một điều. Ai đã trải qua căn bệnh và chiến thắng nó, thì sự sống của người ấy có thể chữa lành người khác. Chúa Giê-xu đã nhận căn bệnh của thế gian vào chính mình và đã chiến thắng sự chết. Giờ đây sự sống của Ngài dành cho chúng ta. Kinh Thánh nói:

Chúng ta sẽ được cứu nhờ sự sống của Ngài.[27]

Điều ác vẫn còn đó. Căn bệnh cũng vậy, và sự chết cũng thế. Nhưng phương thuốc đã được tìm ra. Hồi kết của chúng đã được định chắc chắn.

---

26. Rô-ma 4:25
27. Rô-ma 5:10

9 Tin vui

Còn tôi thì sao?

Tôi được gì từ điều đó?

Bạn đã đọc cuốn sách này đến đây. Có thể với sự tò mò. Có thể với sự hoài nghi. Có thể với cả hai. Đó là câu hỏi cuối cùng từ chương 1: Điều đó đến với tôi như thế nào? Một người đã chết và sống lại cách đây hai nghìn năm. Điều đó liên quan gì đến tôi?

Chẳng liên quan gì, chừng nào tôi chỉ đứng ngoài nhìn. Liên quan tất cả, ngay khi tôi phó thác mình cho Ngài.

Hãy hình dung một người đàn ông đang bệnh nặng, đồng thời đang đứng trước tòa vì bị cáo buộc. Người ấy thiếu hai điều: sự tha bổng và sức khỏe. Người ta có thể tha bổng người ấy, nhưng người ấy vẫn bệnh. Người ta có thể chữa lành người ấy, nhưng người ấy vẫn bị cáo buộc. Người ấy cần cả hai.

Hoàn cảnh của chúng ta là như thế. Chúng ta đã thấy điều đó trong chương 2. Chúng ta cần được tha thứ. Và chúng ta cần căn bệnh ở trong chúng ta được chấm dứt. Thập tự giá, hay đúng hơn: Đấng đã chịu đóng đinh, ban cho cả hai. Nhưng không giống như một cái máy bán hàng tự động mà người ta bỏ đồng xu vào. Ngài ban cho như một bác sĩ đến bên giường bệnh. Cần có sự gặp gỡ.

Người bệnh phải làm gì? Bạn hãy nghĩ đến đứa trẻ trong chương 1. Nó không thể làm gì, ngoài việc nằm yên và để bác sĩ làm. Nó không cần phải hiểu bác sĩ làm gì. Nó chỉ cần để ông làm.

Kinh Thánh có một từ cho điều đó: tin. Từ này đã mòn. Nhiều người nghe trong đó: cho là đúng một điều mà người ta không thể chứng minh. Nhưng điều được nói đến lại khác. Tin có nghĩa là: nương cậy nơi Ngài. Phó thác mình cho một Đấng có thể giúp đỡ. Bạn không cần phải hiểu hết mọi điều. Chỉ cần, và trước hết, điều này: Chính Ngài là Đấng tha thứ, chữa lành và cứu rỗi. Bạn cần để Ngài đến gần mình. Mở lòng ra với Ngài và mời Ngài vào.

Và rồi điều gì xảy ra? Có một câu nói thế này:

Vậy khi đã được xưng công chính bởi đức tin, chúng ta được hòa thuận với Đức Chúa Trời.[28]

Được xưng công chính, đó là sự tha bổng. Và hòa thuận. Không phải một cuộc đình chiến, trong đó mỗi bên chờ xem bên kia có gây chiến lại không. Mà là hòa thuận. Sự việc đã được giải quyết xong. Không phải vì tôi đã giải quyết nó. Mà vì Ngài đã mang lấy nó trong thân thể Ngài trên cây gỗ.

Có ba điều gắn liền với điều này. Đó không phải là áp lực. Đó là một lời mời.

Quay về. Điều đó không có nghĩa là: trước hết phải trở nên tốt, rồi mới đến. Mà có nghĩa là: đổi hướng. Thôi muốn tự chữa lành cho mình. Thừa nhận rằng mình không làm được. Quay về là điều mà theo lối nói xưa gọi là ăn năn.

Chịu phép báp-têm. Phép báp-têm là một dấu hiệu được thực hiện với cả thân thể. Người ta được dìm xuống nước rồi trồi lên lại. Kinh Thánh nói: Chúng ta đã được chôn với Ngài.[29] Con người mà tôi đã từng là được đặt vào nơi tội đã ở lại. Và người bước ra thì thuộc về Đấng đang sống. Qua phép báp-têm, người ta tuyên xưng mình thuộc về một Đấng làm Chủ mới, là Vua Giê-xu.

Thuộc về một cộng đồng. Không ai đi con đường này một mình. Ai thuộc về Chúa Giê-xu thì thuộc về một cộng đồng cùng với nhiều người khác. Bạn cần những người khác. Và những người khác cần bạn.

Và giờ là phần kết. Đó không phải là kết thúc, mà là một khởi đầu. Câu mà mọi sự bắt đầu từ đó là: Ngài đã chết vì chúng ta. Giờ đây bạn biết Cơ Đốc nhân muốn nói gì qua câu ấy. Ngài đã nhận tội của chúng ta vào chính mình, vì đó không phải là tội của Ngài. Ngài đã mang tội ấy trong thân thể Ngài vào cõi chết. Ngài đã đem chúng ta vào trong đó cùng với Ngài và đưa chúng ta ra cùng với Ngài. Và Ngài đang sống.

Có những điều bạn không còn bù đắp được nữa. Điều đó vẫn đúng. Nhưng có một Đấng đã mang lấy những điều ấy. Đó là tin vui. Kinh Thánh gọi đó là Tin Lành. Tôi tin: Tin vui ấy là thật. Và tin vui ấy dành cho bạn.

---

28. Rô-ma 5:1
29. Rô-ma 6:4

Một người đàn ông bị xử tử, cách đây hai nghìn năm. Về sau, bạn hữu của Ngài nói: Điều đó là vì chúng ta.

Điều đó nghĩa là gì? Một người có thể chết vì những người khác sao? Và điều đó liên quan gì đến tôi?

Cuốn sách này theo đuổi câu hỏi ấy đến tận cùng. Sách cho biết điều gì không ổn nơi chúng ta, Đức Chúa Trời thật sự như thế nào và vì sao một cái chết có thể thay đổi điều gì đó.

Thập tự giá không chỉ là một biểu tượng. Đó là lối thoát dẫn vào sự sống đời đời.

Dành cho tất cả những ai thật sự muốn biết.